

КОСТЕНУРКАТА И НЕГОВАТА БУЛКА ИНДИАНСКА ПРИКАЗКА

Превод от английски: Анатолий Буковски, Лина Бакалова, Надежда
Накова, 2009

chitanka.info

Имало някога една костенурка, която живеела сред много същества от различни видове в голям стан близо до обширна река, водеща началото си от самите снегове и течаща право на юг, докато достигне до едно море, където водата била винаги топла.

В стана имало много други костенурки и Костенурката бил мил и любезен към всички тях, но много-много не ги обичал и се чувствал по-скоро самотен.

Най-сетне той си построил колиба, напълнил я с кожи за сядане и я направил така удобна, както която и да е колиба на километри наоколо, и когато била съвсем готова, се поогледал сред младите жени да види коя от тях да поиска за съпруга. Отнело му известно време, докато вземе решение, защото никоя костенурка не обича да бърза, но най-сетне намерил едно момиче, което изглеждало по-хубаво и потрудолюбиво от останалите, и един ден влязъл в дома ѝ и казал:

— Ще се омъжиш ли за мен?

Младата жена била толкова изненадана от този въпрос, че изпуснала мънистения чехъл, който правела, и се възряла в Костенурката. Приискало ѝ се да се засмее — идеята била толкова абсурдна, но тя била любезна и учтива, затова си придала възможно най-сериозен вид и отговорила:

— Но как ще изхранваш семейство? Та ти, когато станът се премества, дори няма да можеш да се движиш наравно с останалите!

— Мога да се движа наравно с най-добрите от тях — отговорил Костенурката, като тръснал глава. Но макар че бил много обиден, той не позволил на момичето да види това и започнал да я моли, и я молил толкова настойчиво да се ожени за него, че най-сетне тя много неохотно се съгласила.

— Все пак ще трябва да изчакаш до пролетта — казала тя. — Трябва да направя много чехли и рокли за себе си, тъй като няма да имам много време след това.

Това не се харесало на Костенурката, но той знаел, че няма смисъл да спори, и само отвърнал:

— Аз ще отида на война и ще взема пленници, ще отсъствам няколко месеца. И когато се върна, очаквам, че ще си готова да се омъжиш за мен.

Той се върнал в колибата си и веднага се заел с приготовленията си. Първото нещо, което направил, било да събере всичките си

роднини и да ги попита дали биха дошли с него да воюват срещу хората от съседното село. Костенурките, на които им било омръзнало да не правят нищо, веднага се съгласили, и на следващия ден цялото племе излязло от стана. Момичето стояло пред вратата на колибата си, докато минавали, и гръмко се изсмяло — те се движели толкова бавно. Нейният обожател, който марширувал начело, много се разсърдил и извикал:

— След четири дни ще плачеш, вместо да се смееш, защото между теб и мен ще има стотици километри.

— След четири дни — отвърнало момичето, което обещало да го вземе, само за да се отърве от него, — след четири дни едва ли ще сте се скрили от погледа ми.

— О, не исках да кажа четири дни, а четири години — отвърнал бързо Костенурката. — Каквото и да се случи, дотогава ще се върна.

Армията продължила да марширува, докато един ден, когато им се струвало, че вече са обходили половината от земята, макар че били едва на четири мили^[1] от стана, те се намерили пред голямо дърво, препречило пътя им. Те го погледнали разтревожени, а най-възрастните сред тях се събрали на съвет, за да помислят какво да правят.

— Не можем ли да минем през върха? — попитал единият.

— Как, та това ще ни отнеме години — възкликнал друг. — Погледнете само тези високи зелени клони, разпрострели се във всички посоки. Щом веднъж се заплетем в тях, никога няма да излезем отново!

— Добре, тогава да обиколим отдолу — казал трети.

— Как да направим това, когато корените са издълбали дълбока дупка, а над нея има висок насип? — отвърнал четвърти. — Не, единственият начин, за който мога да се сетя, е да прогорим голяма дупка в дънера.

И те се опитали, но дънерът бил много дебел и не можел да прогори.

— Няма смисъл, трябва да се откажем — най-накрая се съгласили всички. — В края на краищата не е нужно никой да знае за

това! Толкова дълго ни нямаше, че може да сме преживели какви ли не приключения.

И така, цялата компания потеглила обратно към къщи.

Отнело им повече време да се върнат, отколкото им трябвало да отидат, защото били уморени и с подбити крака от пътуването. Когато приближили стана, събрали кураж и запели бойна песен. При този шум обитателите се стълпили, за да видят каква плячка са завоювали костенурките, но когато се приближили, всяка костенурка сграбчила по едного за китката, възкликвайки:

— Ти си наша плячка, вие сте ни пленници!

— Сега, като те хванах, ще те задържа — казал водачът, който се случило да хване своята годеница.

Разбира се, всички много се ядосали от тези действия, а най-много от всички момичето, и тайно в душата си тя решила да си отмъсти. Но в момента костенурките били твърде силни, затова пленниците трябвало да си сложат най-елегантните чехли и най-пъстрите дрехи и да танцуват военни танци, докато костенурките пеели. Те танцували толкова дълго, че изглеждало сякаш никога няма да спрат, докато изведнъж костенурката, която водела пеенето, започнала гръмко да припява:

— *Всеки, който дойде тук, ще умре, ще умре!*

От това всички танцьори толкова се ужасили, че разкъсали обръча на похитителите си и побягнали тичешком назад към селото, а костенурките ги следвали едва-едва. По пътя главатарят на костенурките срещнал един човек, който му казал:

— Тази жена, която трябваше да бъде твоя съпруга, се омъжи за друг мъж!

— Така ли? — казал Костенурката. — Тогава ще трябва да се срещна с него.

Но щом селянинът се скрил от погледа, Костенурката се спрял, снел един вързоп от гърба си, пълен с ресни и орнаменти, и ги окачил по себе си, така че да тракат, докато върви. Когато бил съвсем близо до колибата, където живеела жената, той извикал:

— Дойдох да поискам жената, която обеща да ми бъде съпруга.

— О, тук е Костенурката — бързо прошепнал съпругът, — какво ще правим сега?

— Остави на мен това. Аз ще се справя с него — отговорила жената. В този момент влязъл Костенурката и я сграбчил за китката.

— Тръгвай с мен — казал строго той.

— Ти наруши обещанието си — отговорила тя. — Каза, че скоро ще се върнеш, а мина повече от година, откакто замина! Как можеш да знам, че си жив?

При думите ѝ съпругът придобил смелост и бързо рекъл:

— Да, ти обеща, че ще отидеш на война и ще доведеш пленници, а не го направи.

— Аз наистина отидох и взех много пленници — отвърнал ядно Костенурката, като изтеглил ножа си. — Слушай, ако тя няма да бъде моя жена, няма да бъде и *твоя*. Ще я разсека на две и ще ти дам едната половина, а аз ще взема другата половина.

— Но аз нямам полза от половин жена — отговорил мъжът. — Като я искаш толкова много, по-добре я вземи.

И Костенурката, последван от роднините си, я отвел в собствената си колиба.

Жената видяла, че няма да спечели нищо, ако се муси, затова се престорила, че се радва, задето се е отървала от съпруга си, но през цялото време се мъчела да измисли план как да се освободи от Костенурката. Накрая си спомнила, че една от нейните приятелки имала голям железен котел, и когато Костенурката отишъл в стаята си да си прибере пискюлите, тя изтичала до съседката си и го донесла. После го напълнила с вода и го окачила над огъня да заври. Водата тъкмо започнала да бълбука и съска, когато влязъл Костенурката.

— Какво правиш там? — попитал той, защото винаги се страхувал от неща, които не разбирал.

— Просто затоплям малко вода — отговорила тя. — Можеш ли да плуваш?

— Да, разбира се, че мога. Що за въпрос! Но какво значение има това за теб? — казал Костенурката, по-подозрителен от всякога.

— О, само си помислих, че след дългото си пътешествие ще искаш да се измиеш. Пътищата са толкова кални след зимните дъждове. Бих могла да изтъркам черупката ти, докато стане отново ярка и блестяща.

— Е, аз съм доста изкалян. Когато някой воюва, знаеш, той не може да спре, за да избира пътя си. Със сигурност ще се почувствам по-добре, ако гърбът ми е измит.

Жената не го чакала да промени решението си. Тя го хванала за черупката и го хвърлила право в котела, където той потънал на дъното и веднага умрял.

Другите костенурки, които стояли пред вратата, видели как техният водач изчезнал и се почувствали длъжни като войници да го последват. И като наскочили в гърнето, те също измрели. Само една млада костенурка, която се уплашила, че не вижда никой от приятелите си да излиза отново, избягала толкова бързо, колкото можела, до един храсталак и оттам стигнала реката. Единствената ѝ мисъл била да се отдалечи колкото се може повече от онази ужасна колиба. Затова се оставила реката да я отнесе там, където отива, и накрая, един ден, се озовала в топлото море, където, ако не е умряла, може все още да я срещнете.

Илюстрация: Хенри Джъстис Форд (Henry Justice Ford, 1904)

[1] Мили — една сухопътна миля е равна на 1609 км. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.